

Arrest

nr. 232 999 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2020 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging alsook de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2020 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 september 2015 komt de verzoekende partij aan op het Belgische grondgebied. Op 15 september 2015 dient zij een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 mei 2019 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 25 januari 2017, bij arrest nr. 181 222, weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 13 april 2017, 6 juli 2017 en 11 december 2017 dient de verzoekende partij telkens een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 15 juni 2017 respectievelijk 1 september 2017 respectievelijk 8 maart 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.3 Op 26 april 2018 dient de verzoekende partij een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 24 september 2018 verklaart de commissaris-generaal dit volgend verzoek niet-ontvankelijk.

1.4 Op 10 december 2018 dient de verzoekende partij een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 9 juli 2019 verklaart de commissaris-generaal ook dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Op 20 februari 2020, bij arrest nr. 232 851, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.5 Op 11 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 11.02.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: Al-Dulaimi

voornaam: Ahmed Nazhan Ismail

geboortedatum: X

geboorteplaats: Bakooba

nationaliteit: Irak

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een (ex-)vrouw en twee minderjarige kinderen (geboren in 2013 en 2015) in Irak heeft. Het gegeven dat

betrokkenes oom zich in België zou gevestigd hebben kan een terugkeer van betrokkene naar Irak niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn neven en nichten. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Irak en dat zij er 30 jaar verbleef. Zijn verblijf in België van slechts 5 jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

6° Betrokkene heeft meermaals onmiddellijk na de beslissing weigering asiel en de verwijderingsmaatregel een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming ingediend die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende maar liefst 6 keer na elkaar een asielaanvraag in in België. De eerste asielaanvraag ingediend op 15.09.2015, werd geweigerd door het CGVS op 27.05.2016. Betrokkene ontving vervolgens op 20.06.2016 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 15.06.2016 geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 27.01.2017. Betrokkene ontving vervolgens op 01.02.2017 uitstel om het grondgebied te verlaten tot 11.02.2017. Betrokkene diende echter al op 13.04.2017 een tweede asielaanvraag in. Deze werd op 15.06.2017 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Betrokkene ontving vervolgens op 23.06.2017 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 15 dagen. Betrokkene diende op 06.07.2017 een derde asielaanvraag in. Deze werd op 31.08.2017 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Betrokkene ontving vervolgens op 14.09.2017 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 15 dagen. Betrokkene op 11.12.2017 een vierde asielaanvraag in. Deze werd op 08.03.2018 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Betrokkene ontving vervolgens op 15.03.2018 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 15 dagen. Betrokkene diende echter al op 26.04.2018 een vijfde asielaanvraag in. Deze werd op 24.09.2018 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Betrokkene diende op 10.12.2018 een zesde asielaanvraag in. Deze werd op 09.07.2019 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing dat betrokkene indiende bij de RVV heeft geen schorsende werking.

Betrokkene heeft dus geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

6° Betrokkene heeft meermaals onmiddellijk na de beslissing weigering asiel en de verwijderingsmaatregel een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming ingediend die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende maar liefst 6 keer na elkaar een asielaanvraag in in België. De eerste asielaanvraag ingediend op 15.09.2015, werd geweigerd door het CGVS op 27.05.2016. Betrokkene ontving vervolgens op 20.06.2016 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 15.06.2016 geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten meteen negatieve beslissing door de RVV op 27.01.2017. Betrokkene ontving vervolgens op 01.02.2017 uitstel om het grondgebied te verlaten tot 11.02.2017. Betrokkene diende echter al op 13.04.2017 een tweede asielaanvraag in. Deze werd op 15.06.2017 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Betrokkene ontving vervolgens op 23.06.2017 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 15 dagen. Betrokkene diende op 06.07.2017 een derde asielaanvraag in. Deze werd op 31.08.2017 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Betrokkene ontving vervolgens op 14.09.2017 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 15 dagen. Betrokkene op 11.12.2017 een vierde asielaanvraag in. Deze werd op 08.03.2018 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Betrokkene ontving vervolgens op 15.03.2018 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 15 dagen. Betrokkene diende echter al op 26.04.2018 een vijfde asielaanvraag in. Deze werd op 24.09.2018 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Betrokkene diende op 10.12.2018 een zesde asielaanvraag in. Deze werd op 09.07.2019 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing dat betrokkene indiende bij de RVV heeft geen schorsende werking.

Betrokkene heeft dus geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord door de politiezone Antwerpen en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar omdat hij er problemen heeft. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvragen van 15.09.2015, 13.04.2017, 06.07.2017, 11.12.2017, 26.04.2018 en 10.12.2018. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Uit recente informatie waar de DVZ over beschikt blijkt niet dat de veiligheidssituatie in Irak verslechterd zou zijn.

Betrokkene verklaart "psychische problemen en maagpijn" te hebben, maar brengt verder geen ernstige elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding (...)"

1.6 Op 11 februari 2020 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

De onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Zij is derhalve tijdig ingediend.

2.2 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In de mate dat de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in deze mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast, hetgeen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook niet wordt betwist. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1 In het tweede onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

"5. In tweede instantie wijst de verzoekende partij erop dat verweerder op onzorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het kan overigens niet worden betwist dat een bevel om het grondgebied te verlaten een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt, zijnde "de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

6. In de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde slechts zeer kort en onzorgvuldig heeft rekening gehouden met de psychische problematiek van verzoeker:

"Betrokkene verklaart "psychische problemen en maagpijn" te hebben, maar brengt verder geen ernstige elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst"

De ernst van de psychische problemen van verzoeker wordt hiermee niet onderzocht. De vermelding "psychische problemen" tussen aanhalingstekens wijst er bovendien op dat de gemachtigde twijfelt aan de oprechtheid hiervan, terwijl deze problematiek objectief is vastgesteld.

Verzoeker kampt met ernstige psychische problemen. Hij consulteerde hiervoor op 31 december 2019 een psychiater, Dr. M(...) S(...) (stuk 2), in het bijzijn van een vriend die hem hierin ondersteunt ("Monsieur est hébergé par des amis, dont un l'accompagne à ma consultation"; stuk 2).

In het rapport van de psychiater van 7 januari 2020 wordt gesteld dat verzoeker kampt met een depressie, angststoornissen en kenmerken vertoont van PTSS. Door de psychiater wordt de noodzaak voorop gesteld om de medicatie aan te passen en te voorzien in psychologische begeleiding (stuk 2).

Door de psychiater werd zowel Siprlexa (een antidepressivum uit de categorie van SSRI's) als Trazodone (een psychofarmacon met sedatieve en antidepressieve werking) voorgeschreven (stuk 3). Dit duidt tevens op de ernst van de psychische problematiek van verzoeker.

Verzoeker is in opvolging bij psychiater, Dr. M(...) S(...). Een volgende afspraak werd voorzien voor 24 februari 2020 (stuk 4).

Door de gemachtigde wordt hierom bij het nemen van de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze rekening gehouden met de psychische problematiek van verzoeker bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.3.2.1.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat zijn gezondheidstoestand op onzorgvuldige wijze werd onderzocht en beoordeeld.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Minister, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister zich van die taak gekweten heeft: er werd standpunt ingenomen over de voorgehouden psychische problemen, waarbij concreet werd gemotiveerd dat:

- Verzoekende partij zou lijden aan psychische problemen;*
- Niet is aangetoond dat deze problemen zo ernstig zijn dat zij een terugkeer naar het land van herkomst belemmeren;*
- Art. 3 EVRM geen recht op verblijf waarborgt, om reden dat betere medische verzorging wordt geboden;*
- Art. 3 EVRM enkel geschonden is wanneer er sprake is van dwingende humanitaire redenen, wat hier niet is aangetoond.*

De voorgehouden schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden aangenomen.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig."

3.3.2.1.3 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang

van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt in dit verband niet betwist dat de bestreden beslissing een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie (hierna: HvJ) in zijn arrest *Abdida* van de Grote Kamer van 18 december 2014, in het kader van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn het volgende heeft gesteld:

“47 Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die volgens artikel 52, lid 3, van het Handvest in aanmerking moet worden genomen bij de uitlegging van artikel 19, lid 2, van dat Handvest, volgt dat, hoewel niet-staatsburgers tegen wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, in beginsel geen aanspraak kunnen maken op een recht van verblijf op het grondgebied van een staat teneinde er medische, sociale of andere hulp en diensten te blijven ontvangen van die staat, het besluit om een vreemdeling die aan een ernstige fysieke of psychische ziekte lijdt, te verwijderen naar een land dat over minder geschikte middelen beschikt om die ziekte te behandelen dan die waarover die staat beschikt, in zeer uitzonderlijke omstandigheden, een bezwaar kan opleveren vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM, wanneer dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten (zie met name EHRM, arrest van 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42).

48 In de zeer uitzonderlijke gevallen waarin de verwijdering van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, naar een land waar geen adequate behandeling beschikbaar is, het beginsel van non-refoulement schendt, verzet artikel 5 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, van het Handvest, zich ertegen dat die lidstaten die verwijdering uitvoeren.

49 Wanneer de uitvoering van een terugkeerbesluit meebrengt dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, kan er in bepaalde gevallen sprake zijn van schending van artikel 5 van richtlijn 2008/115.”

Het Hof van Justitie verwijst aldus naar artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof). De Raad benadrukt hierbij dat het arrest *Abdida* van het Hof van Justitie dateert van vóór het verder nog meermaals aangehaalde arrest *Paposhvili/België* van het EHRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich, om hun verwijdering tegen te houden, beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het Hof dat enkel in uitzonderlijke gevallen waarbij humanitaire redenen van dwingende aard zich verzetten tegen een verwijdering, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM (GK) 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42). Hiervan kan

sprake zijn in geval van een aandoening die levensbedreigend is, gelet op de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM (GK) 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*; EHRM 2 mei 1997, *D./Verenigd Koninkrijk*) of in geval van ‘andere uitzonderlijke gevallen’ waarbij humanitaire redenen van dwingende aard zich verzetten tegen een verwijdering (EHRM (GK) 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 43). In de zaak *Paposhvili/België* werden deze ‘andere uitzonderlijke gevallen’ omschreven als gevallen waarin er, ofschoon er geen imminent levensgevaar dreigt, risico bestaat dat de betrokkene wegens afwezigheid van adequate behandeling of het gebrek aan toegang tot deze behandeling zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand die zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM (GK) 13 december 2016, *Paposhvili/België*, § 183). Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt verder dat het EHRM in het voormelde arrest *Paposhvili/België* uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat de “*authorities in the returning State*”, in casu aldus de Belgische autoriteiten, geval per geval moeten verifiëren of de algemeen beschikbare zorg in de ontvangende staat in de praktijk voldoende en geschikt is om de ziekte van de betrokkene te behandelen, om te voorkomen dat deze wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (§ 189). In § 190 van het betrokken arrest geeft het Hof aan dat de autoriteiten ook de mate moeten nagaan waarin de betrokkene daadwerkelijk toegang tot deze zorg en faciliteiten zal hebben in de ontvangende staat. Het Hof merkt in dit kader op dat het eerder de toegankelijkheid van de zorg in vraag heeft gesteld en heeft verwezen naar de noodzaak tot het in overweging nemen van de kostprijs van medicatie en behandeling, van het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en van de reisafstand tot de benodigde zorg. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich weliswaar aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In casu voert de verzoekende partij aan dat de motivering in de bestreden beslissing omtrent haar verklaarde medische problemen niet volstaat. Zij stelt dat zij ernstige psychische problemen heeft en verwijst in dit kader naar een medisch attest van psychiater M. D. van 7 januari 2020, naar een kopie van een elektronisch voorschrift voor medicatie van 31 december 2019 en naar een attest van Fedasil van 3 februari 2020 waaruit blijkt dat op 24 februari 2020 een volgende afspraak met de betrokken psychiater is voorzien. Zij voegt de drie stukken bij haar verzoekschrift.

De motivering waarop de verzoekende partij doelt, bevindt zich in het onderdeel van de bestreden bijlage 13septies dat op de terugleiding naar de grens betrekking heeft en luidt als volgt: “*Betrokkene verklaart “psychische problemen en maagpijn” te hebben, maar brengt verder geen ernstige elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.*”

De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partij aangehaalde stukken voor het eerst in het kader van het huidige verzoekschrift werden voorgelegd, ook al dateren zij van vóór de bestreden beslissing van 11 februari 2020.

De Raad laat in het kader van de thans voorliggende vordering tot schorsing in het midden of *in casu* een schending van het hoorrecht voorligt, zoals de verzoekende partij in het eerste onderdeel van het eerste middel aanvoert, en of de gemachtigde dus kennis had moeten hebben van de betrokken stukken, mocht hij de verzoekende partij op een degelijke manier hebben gehoord.

In de hypothese dat geen schending van het hoorrecht voorligt, moet worden aangenomen dat de gemachtigde geen kennis had van de betrokken stukken (en ook niet had moeten hebben). De verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor op 11 februari 2020 om 14.58 uur op de vraag of zij een ziekte heeft die haar belemmert te reizen of terug te keren naar haar herkomstland, slechts het volgende geantwoord: “*Ja ik heb mentale problemen en problemen aan mijn maag*”. Zij heeft daarbij geen melding gemaakt van stukken die zij in dit verband had wensen voor te leggen.

In deze omstandigheden kan aan de gemachtigde *prima facie* niet worden verweten dat hij in de bestreden beslissing, die op 11 februari 2020 werd genomen en om 15.35 uur van dezelfde dag ter kennis werd gebracht, geoordeeld heeft dat de verzoekende partij verder geen ernstige elementen aanbrengt die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar haar land van herkomst. Hij kon immers geen rekening houden met of motiveren omtrent attesten waarvan hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had, ook al dateren zij reeds van vóór het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg kan aan de gemachtigde *prima facie* ook niet worden verweten dat hij, met verwijzing naar een aantal theoretische beschouwingen aangaande artikel 3 van het EVRM, oordeelde dat een schending van dit artikel niet aan de orde is.

Dat de gemachtigde in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gemotiveerd, zoals de verzoekende partij in dit onderdeel van haar eerste middel tevens aanvoert, wordt *prima facie* dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In deze zin kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een ernstig middel heeft aangevoerd.

De Raad wijst er echter op dat hij overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM wordt uitdrukkelijk opgesomd in het voormelde artikel 15, tweede lid, zodat geen twijfel kan bestaan over de toepasbaarheid van het voormelde artikel 39/82, § 4, vierde lid in het kader van het voormelde artikel 3.

In casu legt de verzoekende partij, zoals hoger reeds aangegeven, drie attesten voor.

Het eerste attest betreft een medisch verslag van 7 januari 2020, opgesteld door psychiater M. S. van de *Cliniques Universitaires Saint-Luc*. De psychiater zet hierbij uiteen dat de verzoekende partij op 31 december 2009 bij haar op psychiatrisch consult is gekomen. Dr. M. S. stelt dat de verzoekende partij heeft uitgelegd dat zij in 2015 in België is aangekomen en meerdere verzoeken heeft ingediend om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen. De psychiater geeft aan dat de sociale situatie van de verzoekende partij precair is en dat zij wordt opgevangen (“*hébergé*”) door vrienden, van wie één vriend haar vergezelt naar de consultatie. Dr. M. S. geeft verder aan dat de zoon van de verzoekende partij in november 2017 het slachtoffer zou zijn geweest van een bomaanslag, waaraan hij ernstige fysieke gevolgen heeft overgehouden. Het attest vervolgt dat de verzoekende partij een psychiatrisch consult heeft, omdat zij psychisch lijden (“*souffrance morale*”) vertoont. Dr. M. S. stelt dat de verzoekende partij haar uitlegt te lijden aan een droevige stemming, die elke dag zo goed als de hele dag aanwezig is, dat zij vele uren doorbrengt met huilen als zij denkt aan haar situatie en haar zoon, waarvan de verzoekende partij weet dat hij gewond is, maar met wie zij geen contact meer heeft. De verzoekende partij vertoont volgens de arts anhedonie, die voor een deel kan worden toegerekend aan de beperktheid van haar dagelijkse activiteiten. Volgens het attest slaapt de verzoekende partij zeer slecht, heeft zij nachtmerries, moeilijkheden om in te slapen en wordt zij ’s nachts wakker. De psychiater stelt verder dat de verzoekende partij de laatste maanden gewicht heeft verloren en dat zij zelfmoordgedachten heeft, die zij met haar vriend heeft gedeeld. Het attest geeft ten slotte aan dat de verzoekende partij een psychiater in Charleroi heeft geconsulteerd, die haar een behandeling met Sipralaxa en Seroquel heeft voorgeschreven. Volgens dr. M. S. is deze behandeling onvoldoende. Vervolgens bespreekt de psychiater het klinisch onderzoek. Zij stelt dat de verzoekende partij goed

georiënteerd is in tijd en ruimte, dat zij kalm is en meewerkt, dat het contact goed is en dat het hygiënisch en vestimentair voorkomen voldoende (*“adéquate”*) is. De stemming is laag, de verzoekende partij huilt tijdens het gesprek, aanzienlijke angstgevoelens (*“anxiété importante”*) zijn merkbaar, de affecten komen overeen. Volgens de psychiater zijn er geen psychotische symptomen, en zijn het gedrag en het relaas, zowel inhoudelijk als formeel, samenhangend (*“cohérents”*). Dr. M. S. oordeelt vervolgens dat dit klinische beeld compatibel is met een majeure depressieve episode met angststoornissen (*“caractéristiques anxieuses”*). Zij geeft aan dat zij ten gevolge van het gesprek de medicamenteuze behandeling heeft aangepast en heeft voorgesteld dat de verzoekende partij ondersteunende psychotherapie begint met een therapeut die haar taal spreekt. Volgens de psychiater lijkt het onontbeerlijk dat de verzoekende partij voor een goede psychische gezondheid deze zorgen kan ontvangen, en zou een weigering van haar asielaanvraag of een terugzending naar haar land van herkomst een correcte behandeling van haar actuele aandoening verhinderen.

Het tweede attest betreft een kopie van een elektronisch voorschrift voor medicatie van 31 december 2019. Hieruit blijkt dat psychiater M. S. aan de verzoekende partij Sipralaxa 20mg en Trazodone 100mg (telkens één tablet per dag) heeft voorgeschreven. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat Sipralaxa een antidepressivum uit de categorie van de SSRI's en Trazodone een psychofarmacon met sedatieve en antidepressieve werking is. Volgens haar duidt dit tevens op de ernst van haar psychische problematiek.

Het derde attest betreft een *“aanvraag van requisitorium (betalingsverbintenis voor zorgverstrekking/aankoop medicijnen)”* van Fedasil, ondertekend op 3 februari 2020. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij op 24 februari 2020 een afspraak heeft bij dr. M. S.

De Raad stelt vast dat het verslag van psychiater M. S. enerzijds verwijst naar de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd, zowel met betrekking tot de situatie in Irak en België als met betrekking tot haar mentale situatie, waarin onder meer gewezen wordt op zelfmoordgedachten. Anderzijds verwijst psychiater M. S. naar de klinische vaststellingen die zij tijdens het consult heeft gedaan. De arts benadrukt in dit verband dat het gedrag en het relaas, zowel inhoudelijk als vormelijk, samenhangend zijn. Vervolgens gaat dr. M. S. op basis van het vastgestelde klinische beeld over tot het stellen van een diagnose, met name een majeure depressieve episode met angststoornissen, en het bepalen van een behandeling, met name een medicamenteuze behandeling met ondersteunende psychotherapie. Uit de kopie van het medisch voorschrift blijkt in dit verband welke medicatie precies aan de verzoekende partij werd voorgeschreven, terwijl uit het attest van Fedasil blijkt dat reeds een nieuwe afspraak met psychiater M. S. werd vastgelegd. Ten slotte geeft dr. M. S. in haar verslag aan dat de betrokken behandeling onontbeerlijk is en dat een terugzending naar het land van herkomst een correcte behandeling van de huidige aandoening zou verhinderen.

De Raad is *prima facie* van oordeel dat op basis van de thans beschikbare informatie een begin van bewijs voorligt omtrent de medische toestand van de verzoekende partij en van de impact van een terugleiding naar het land van herkomst op de noodzakelijke behandeling van de verzoekende partij. Bijgevolg kan *prima facie* niet worden uitgesloten dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou kunnen blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad herinnert eraan dat het door het voormelde artikel 3 gewaarborgde verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is. De Raad heeft als rechter echter slechts beperkte mogelijkheden om zelf een doorgedreven feitelijke beoordeling te maken van de medische problematiek van de verzoekende partij en van de vraag of de verzoekende partij zich in een geval bevindt zoals omschreven in de voormelde rechtspraak van het EHRM (en het Hof van Justitie). Hij is immers geen arts en beschikt in deze fase van het geding slechts over beperkte informatie. Opdat aan de verzoekende partij echter een effectief rechtsmiddel kan worden geboden, is het van belang dat de gemachtigde een nieuw, gedegen onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM kan voeren, waarbij hij rekening kan houden met de huidige toestand van de verzoekende partij. In deze fase van het geding lijkt de verzoekende partij dan ook een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben. Daardoor is het tweede onderdeel van het eerste middel op het eerste gezicht ernstig.

In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij op de motivering die de gemachtigde omtrent de *“voorgehouden psychische problemen”* van de verzoekende partij in de bestreden beslissing heeft opgenomen. De Raad kan echter slechts vaststellen dat de gemachtigde deze vaststellingen heeft gemaakt zonder dat hij kennis had van de voor het eerst bij het verzoekschrift voorgelegde stukken van de verzoekende partij. Zoals hoger reeds aangegeven, kan dit aan de gemachtigde niet verweten

worden (in de hypothese dat een schending van het hoorrecht niet kan worden aangenomen). Dit neemt echter niet weg dat de verwerende partij niet langer naar deze motivering kan verwijzen, aangezien niet zonder meer kan worden aangenomen dat deze motivering nog overeind zou blijven, mocht de gemachtigde kennis hebben gehad van de betrokken stukken.

Voor het overige kan nog worden gewezen op het betoog dat de verwerende partij met betrekking tot de medische situatie voert in het kader van het eerste onderdeel van het eerste middel (dat op het hoorrecht betrekking heeft), aangezien dit ook in het kader van het thans aan de orde zijnde tweede onderdeel van het eerste middel relevant is:

“Het weze daarbij benadrukt dat in de bestreden beslissing expliciet werd gemotiveerd dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij niet van die aard is dat zij een verwijdering naar Irak in de weg staat. Zulks blijkt ook niet uit de attesten die verzoekende partij op heden voorlegt. Daarin wordt enkel bevestigd dat verzoekende partij actueel wordt behandeld omwille van depressieve gevoelens (die ten andere door de behandelende arts ten dele worden verbonden aan zijn huidige precare verblijfstoestand), maar daaruit blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij dermate ernstig is dat zij een verwijdering naar Irak in de weg staat.

Daarenboven blijkt uit de medische adviezen die op 12.02.2020 werden opgesteld omtrent de gezondheidstoestand van verzoeker, dat er geen sprake is van een medische aandoening die dermate ernstig is dat zij onder de bescherming van art. 3 EVRM ressorteert.”

In de eerste plaats gaat de verwerende partij in op de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stukken. De Raad stelt vast dat het attest van de behandelende psychiater van de verzoekende partij niet louter spreekt van “depressieve gevoelens”, maar wijst op een majeure depressieve episode met angststoornissen. Daarbij wordt ook melding gemaakt van zelfmoordgedachten. De verwerende partij maakt verder niet duidelijk waar zij in het verslag van 7 januari 2020 leest dat de psychiater deze aandoening ten dele verbindt aan de huidige precare verblijfstoestand van de verzoekende partij, nog los van het gegeven dat de verwerende partij niet uiteenzet op welke manier dit afbreuk zou doen aan de diagnose en aan de voorgeschreven behandeling. Ten slotte houdt de verwerende partij voor dat uit de attesten niet blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij dermate ernstig is dat deze een verwijdering naar Irak in de weg staat. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij in dit kader een begin van bewijs heeft voorgelegd en dat het te voeren onderzoek precies betrekking heeft op de vraag of de gezondheidstoestand van de verzoekende partij haar verwijdering naar Irak al dan niet verhindert. De verwerende partij loopt in haar nota met opmerkingen dan ook vooruit op dit onderzoek.

In de tweede plaats verwijst de verwerende partij naar de medische adviezen die op 12 februari 2020 werden opgesteld omtrent de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, waaruit zou blijken dat er geen sprake is van een medische aandoening die dermate ernstig is dat zij onder de bescherming van artikel 3 van het EVRM ressorteert.

De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier inderdaad twee attesten van 12 februari 2020 bevinden, opgesteld door de centrumarts, dr. E. L. In het “*medisch attest intake en verblijf*” wordt aangegeven dat de verzoekende partij op 12 februari 2020 op consultatie kwam bij de centrumarts en dat zij “*op dit ogenblik*” geschikt is om in het centrum te verblijven. Uit het “*medisch attest A*” blijkt dat de centrumarts de verzoekende partij op 12 februari 2020 onderworpen heeft aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese. Vervolgens stelt het attest dat “*volgende bijkomende onderzoeken werden uitgevoerd*” en dat de arts op basis van de onderzoeken verklaart dat de verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Uit de hoofding van het attest blijkt dat het attest moet worden ingevuld voor ieder persoon die in het gesloten centrum wordt vastgehouden. Volgens het attest moet hierbij het volgende worden geëvalueerd: “*de voorzienbare medische gevolgen (...) indien de betrokkene lijdt aan een ziekte waarbij het gebrek aan behandeling tot gevolg zou kunnen hebben dat een risico op nakend overlijden ontstaat of een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand die ernstig lijden met zich meebrengt of een belangrijke vermindering van de levensverwachting*”. Deze evaluatie lijkt aldus *prima facie* te doelen op een onderzoek conform de vereisten die het EHRM stelde in zijn arrest *Paposhvili/België*, al is niet duidelijk of de bewoordingen “*gebrek aan behandeling*” ook het gebrek aan toegang tot deze (adequate) behandeling omvatten, en al moet worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM volgens het EHRM ruimer is en ook situaties van imminent levensgevaar omvat, los van de vraag naar een adequate behandeling in het land van herkomst.

De Raad wijst echter erop dat uit het *“medisch attest intake en verblijf”* van 12 februari 2020 *prima facie* niet blijkt dat de centrumarts, dr. E. L., bij het opstellen ervan rekening heeft gehouden met de psychiatrische behandeling van de verzoekende partij. Op dit attest is immers een aan te kruisen vakje voorzien, waarvan de uitleg luidt als volgt: *“Deze persoon volgt een psychiatrische behandeling sinds De voortzetting van de behandeling in het centrum werd bevestigd door de behandelende psychiater.”* Dit vakje is echter niet aangekruist, waarbij de Raad opmerkt dat niet blijkt of dit te wijten is aan het volgens de centrumarts niet vervuld zijn van de eerste, de tweede of de beide voorwaarden. Diezelfde centrumarts stelt daarnaast ook het andere *“medische attest A”* op, waarin verwezen wordt naar *“volgende bijkomende onderzoeken”*, maar waarop nergens wordt aangegeven welke bijkomende onderzoeken de centrumarts dan wel heeft doorgevoerd. Zo blijkt *prima facie* ook niet welk onderzoek de centrumarts precies heeft doorgevoerd in het licht van de vraag of al dan niet sprake is van een *“gebrek aan behandeling”*. Nochtans is dit criterium volgens de hoofding van het attest zelf cruciaal bij de evaluatie van de voorzienbare medische gevolgen.

Bijgevolg kan de Raad *prima facie* slechts vaststellen dat de betrokken attesten geen voldoende duidelijkheid geven over de mate waarin de centrumarts kennis had en/of rekening heeft gehouden met de psychische toestand van de verzoekende partij. Naast deze onduidelijkheid bestaat *prima facie* tevens een onduidelijkheid over welke onderzoeken de centrumarts precies heeft doorgevoerd, en of, in welke mate en op welke manier hij in dit verband de situatie in het land van herkomst bij zijn onderzoek heeft betrokken. Gelet op deze beide onduidelijkheden kan *prima facie* niet worden besloten dat deze attesten zouden volstaan om vast te stellen dat, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, er geen sprake zou zijn van een medische aandoening die dermate ernstig is dat zij onder de bescherming van artikel 3 van het EVRM ressorteert.

Bijkomend wijst de Raad nog op het volgende. In haar nota met opmerkingen merkt de verwerende partij, zij het in haar betoog met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, op dat de verzoekende partij pas voor het eerst op 11 februari 2020 melding maakte van de zogenaamde ernstige psychische problemen. Zij wijst er daarbij op dat de verzoekende partij eerder tot wel zes maal een verblijfsaanvraag indiende, zonder dat zij daarbij ooit melding maakte van een medische problematiek.

De Raad wijst vooreerst erop dat de psychiatrische consultatie bij dr. M. S. reeds dateert van 31 december 2019 en dat in het attest van 7 januari 2020 ook melding wordt gemaakt van een eerder consult bij een andere psychiater, die een medicamenteuze behandeling had voorgeschreven.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij voorhoudt, in het kader van een eerdere *“verblijfsaanvraag”* wel degelijk melding maakte van een medische problematiek. Zo blijkt uit het arrest nr. 181 222 van 25 januari 2017, dat de Raad in het kader van het op 15 september 2015 ingediende eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij heeft gewezen, dat de verzoekende partij melding maakte van *“haar psychische gezondheidstoestand”*. Verder verklaarde de verzoekende partij in het kader van haar op 6 juli 2017 ingediende derde verzoek om internationale bescherming dat zij uitgeput is en zich in een zeer moeilijke psychische toestand bevindt, en vroeg zij rekening te houden met haar uitgeputte toestand (verklaring meervoudige aanvraag van 10 augustus 2017, vraag 15). In zijn beslissing van 31 augustus 2017 geeft de commissaris-generaal aan dat de verzoekende partij naar haar psychologische toestand heeft verwezen, maar dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat deze medische problemen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève of die inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Ook in het kader van haar op 28 april 2018 ingediende vijfde verzoek om internationale bescherming verklaarde de verzoekende partij het volgende: *“Ik heb hier ook een brief van mij aan DVZ i.v.m. mijn psychische toestand. Ik heb hem gedicteerd en hij werd ook vertaald.”* (verklaring volgend verzoek van 3 augustus 2018, vraag 19). Op de vraag of zij nog iets toe te voegen had (vraag 22), stelde de verzoekende partij het volgende: *“Ik wil nog toevoegen dat ik psychische problemen heb. Ik ben uitgeput en ik ween elke dag.”* Op de opvolgvraag of zij ergens in behandeling is, antwoordde de verzoekende partij: *“Neen, nog niet.”* In het administratief dossier bevindt zich de in het overzicht van de voorgelegde documenten betitelde *“brief van mij aan DVZ + vertaling”*, waarin de verzoekende partij onder meer spreekt over het naar een psychiater gaan voor een behandeling en kalmeermiddelen, over geheugen- en slaapproblemen en over bang zijn en zich bedreigd voelen. De commissaris-generaal gaat in zijn beslissing van 24 september 2018 ook in op de aangehaalde psychische problemen en stelt dat de ernst van de ingeroepen problemen worden gerelativeerd door de verklaring van de verzoekende partij dat zij nog niet in behandeling is. Ten slotte blijkt ook uit het arrest nr. 232 851 van 20 februari 2020, waarin de Raad zich uitspreekt over het zesde verzoek om

internationale bescherming van de verzoekende partij, dat zij in haar verzoekschrift van 22 juli 2019 had aangevoerd dat zij met psychologische problemen te kampen heeft.

Gelet op de bovenstaande gegevens die blijken uit het administratief dossier, kan de verwerende partij niet voorhouden dat de verzoekende partij slechts voor het eerst op 11 februari 2020 melding zou hebben gemaakt van zogenaamde ernstige psychische problemen.

Met haar betoog kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

3.3.2.3 Het eerste middel is in de besproken mate ernstig. Op de overig aangevoerde schendingen moet zodoende niet meer worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze moet integendeel zeer concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij moet gegevens aanvoeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er moet evenwel worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst immers uitdrukkelijk naar de uiteengezette middelen en naar haar medische situatie.

Aangezien *prima facie* een ernstig middel gesteund op artikel 3 van het EVRM werd aangevoerd, moet overeenkomstig de laatste zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet worden aangenomen dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is vervuld. Het betoog van de verwerende partij in het kader van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel doet dan ook niet langer ter zake.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. VAN DEN BOSSCHE